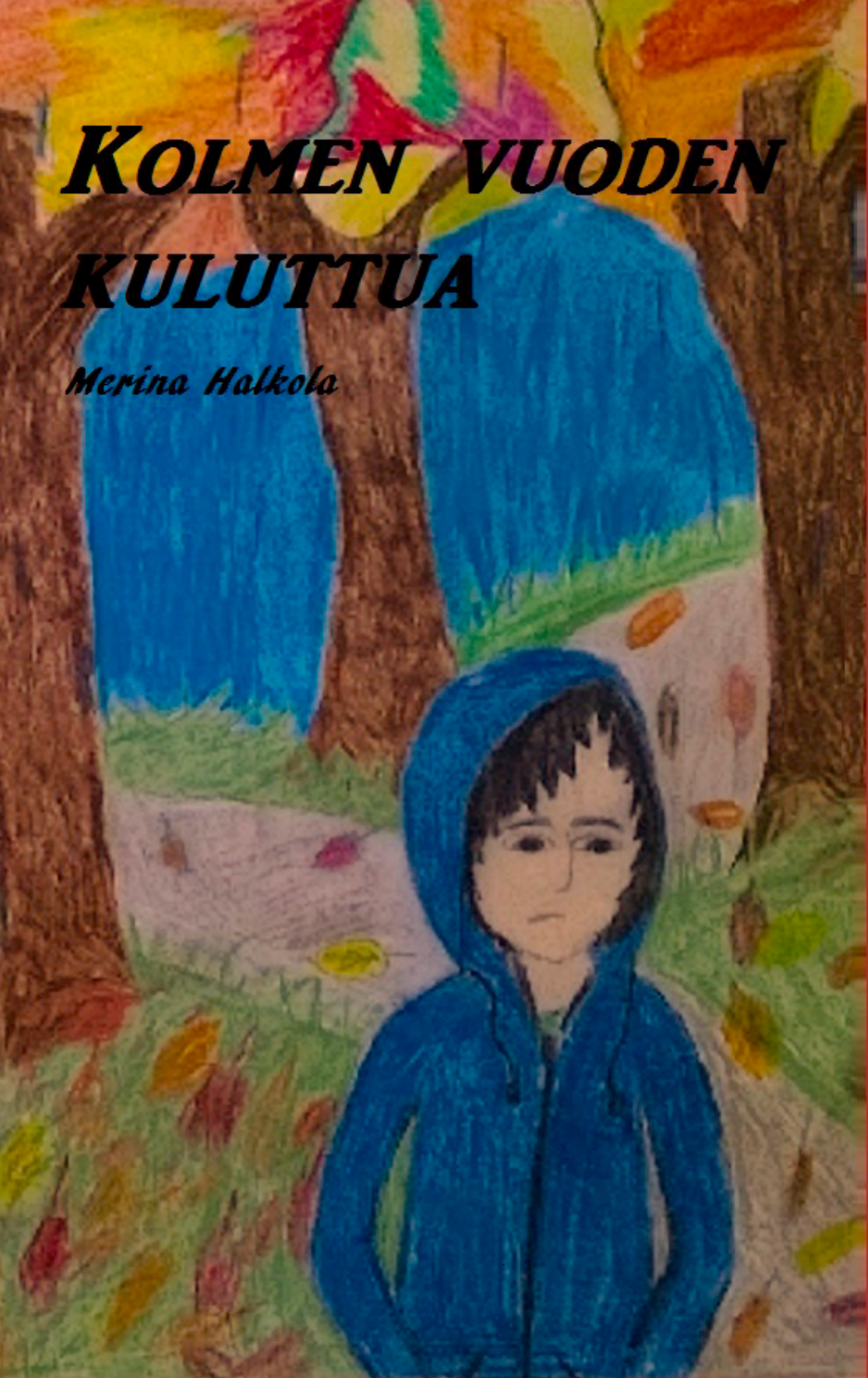

KOLMEN VUODEN KULUTTUA

Merina Halkola

Merina Halkola

Kolmen vuoden kuluttua

© 2017 Merina Halkola

Kannen kuva: Merina Halkola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-009-9

1 luku

Syyssateet jatkuivat edelleen yhtä märkinä ja illat tulivat päivä päivältä yhä pimeämmiksi, sillä nyt oli jo lokakuun 26. päivä. Yksinäinen tummansiniseen sadetakkiin pukeutunut hahmo, jolla oli kädet syvällä housun taskussa, käveli puistossa, jossa ei sillä hetkellä ollut ketään muuta. Uudet lenkkarit lätsähtivät lätäköihin, joita oli kertynyt vähän joka puolelle.

Yhdeksäs luokka oli alkanut muutama kuukausi sitten, ja nyt hän tunsi itsenä hyvin yksinäiseksi. Jo kuudennen luokan kesälomasta lähtien hänellä oli ollut tyttöystävä nimeltä Susanna, mikä ei nyt enää ollut hänen kanssaan. Hän ei ollut aivan varma mistä se johtui, mutta näkyvin syy siihen näytti olevan Marja, luokan uusi huippu-urheilija, joka oli tullut hänen luokalleen heti yhdeksännen luokan alussa. Susannasta ja Marjasta oli tullut melkein samassa hyvät ystävät, ja kuinka ollakaan hän oli jättänyt poikaystävänsä. Eiväthän he nyt suoraan eronneetkaan olleet, mutta hän tiesi, että Susanna oli nyt kiinnostunut eri asioista. Susanna ei nykyään enää ollut välitunneilla, eikä vapaa-ajallakaan hänen seurassaan, vaan oleskeli aina joka päivä Marjan ja tämän idiootti-maisten kavereiden seurassa. Hän olisi silti toivonut olla yhä Susannan kanssa, niin kuin he olivat aina olleetkin.

Asiat olivat nyt paljon siedettävämmin kotona,

kuin viimeksi noin puoli vuotta sitten. Nimittäin silloin kun koko luokka oli saanut tietää, että hänen äitinsä oli ollut suljetulla osastolla, olivat he nauraneet koko viikon. Niin oli käynyt, kun Marjannalla oli todettu eräänlainen sairaus, joka teki hänestä hyvin oudon. Onneksi nyt hänellä oli asiat paremmin. Hän ei enää syöttänyt homeisia omenoita, tai tehnyt mitään muutakaan yhtä käsittämättöntä, eikä hän käyttäytynytäkään yhtä lapsellisesti kuin aiemmin.

Olihan tietysti hyvä, että Fannikin oli jättänyt hänet nyt rauhaan, eikä hännännyt häntä enää juuri ollenkaan, mitä nyt pieniä kiusoitteluja välillä sattui heittämään. Nyt pikkusisko oli värjännyt yli puolet hiuksistaan kirkkaan pinkiksi, mikä teki hänestä hieman tyhmän näköisen. Isosisko Minttu oli muuttanut jo aikapäiviä sitten pois kotoa, ja asui nyt Helsingissä omassa asunnossa poikaystävänsä kanssa. Joskus hän tietysti vieraili kotonakin.

Yhtä asiaa hän oli toivonut jo kauan, mutta se ei ollut ainakaan vielä toteutunut. Nimittäin jos hän saisi jonain päivänä Susannan takaisin edes vain ystäväksi, jos ei muuta. Se olisi parasta mitä hän tietäisi.

2 luku

”Moi Veli!” Kuului yhtäkkiä takaa hyvin tuttu ääni. Poika kääntyi katsomaan taakseen. Jokin vähän punertava hahmo juoksi häntä kohti. Mielessään hän toivoi sen olevan Susanna, mutta äänestä päätellen se oli poika.

Pian varjosta ilmestyi punaiseen sadetakkiin ja mustiin collegehousuihin pukeutunut poika, ja hän saapui Velin luokse. ”Mikset sä vastannu? Mä yritin soittaa jo moneen kertaan.” ”Sori Manu, känny jäi kotiin.” Veli vastasi yhä tuijottaen märkiä lenkkareitaan.

”Mä arvaan! Naiset! Nekö sun mieltä painaa?” Manu kysyi suorasukaisesti, niin kuin hänellä oli usein tapana ja vilkaisten Veliä. Veli veti hupun pois päästään ja nyökkäsi vaisusti. ”Mulla on sulle vinkki, eti toinen.” ”En mä vaan jotenkin pysty. Ajatukset harhailee aina Susannaan.” Veli vastasi ja siirsi hieman mustia lyhyitä hiuksiaan pois otsalta. ”No voi sua! Ei olis kannattanu sitoutuu niin nuorena.” Manu huomautti ja sai kiitokseksi syvän mulkaisun. Veli kuitenkin tiesi, että Manu oli oikeassa. Hän oli toiminut liian hätiköidysti, vaikka aluksi se olikin tuntunut erittäin mukavalta. Liian aikaisin solmittu suhde ei useimmiten toiminut kovin pitkään. Nyt piti vain yrittää sopeutua tähän nykyiseen olotilaan. Susannalla oli täysi oikeus olla muidenkin kanssa.

”No, me ollaan sitten molemmat sinkkuja, vai mitä?” Manu huomautti jälleen. Veli puristi pienen hy-

myn tapaisen, mutta ei kuitenkaan sanonut mitään, sillä samassa oikealla sijaitsi Hätilän K-supermarket täydessä valaistuksessaan. Sen katokseen oli kokoontunut ryhmä nuorisoa. Muutamat pojat ajoivat mopoilla parkkipaikalla ja katoksen alla tytöt juttelivat keskenään.

Yksi tytöistä osui Velille heti silmään. Susannah se siinä oli, pitkine vaaleine hiuksineen, mustine farkkuineen ja vaaleansinisine syystakkeineen. Hänen vieressään oli ilmiselvä Marja. Siitä ei voinut erehtyä. Tyttö näytti yhtä urheilulliselta kuin aina. Marjalla on ruskeat olkapäille ulottuvat hiukset ja yllään avonainen tummanpinkki takki, jonka alta näkyi valkoinen t-paita ja jalassaan hänellä oli urheilu leggingsit. Takissaan hänellä oli aina kultainen rintakoru, varmaan jonkun urheiluseuran tunnus.

Äkillinen pahanolon tulvahdus lehahti Veliin, kun Susanna ei edes huomannut hänen tervehtimistään. Ennen hän oli useammin tervehtinyt ohi kulkiessaan, mutta nyt sekin oli jäänyt vähemmälle, varmaan siksi, koska Susanna ei ollut millään kerralla vastannut. ”Aika törkeää käyttäytymistä Susannalta, vaikka hän olikin silloin ystävämme jo aika kauan.” Manu huomautti ja Veli nyökkäsi vaisusti. Pojat jatkoivat matkaa tytöistä huolimatta. Veli kääntyi kuitenkin katsomaan Susannaa ja samassa tyttö kääntyikin, mutta ei nähtävästi edelleenkaan huomannut Veliä, päätellen tyhjästä katseesta, joka ei tavoittanut mitään.

Kaupunki peittyi iltaiseen hämäärään, mutta katuvalot valaisivat kävelyteitä. Muutaman tienhaaran jälkeen päästiin sille tielle, jossa sijaitsi Velin perheen kolmikerroksinen omakotitalo.

Manu puhui koko matkan kaikenlaista mikä teki-
si Velille paremman mielen ”...Jos tietenkin teille sopii,
niin mä voin tulla, mutta hei, me voitais tehdä vaikka jo-
tain kivaa, mikä muistuttaisi vanhoista hyvistä ajoista.”
Manu huomautti. ”Joo tuu vaan, kyllä meille sopii. No
saanpa olla hetkenkin edes ilman ikäviä ajatuksia.” Veli
sanoi samalla virnistäen Manulle, vaikka hän hyvin tiesi
ettei se auttanut oikeastaan juuri ollenkaan. Joistakin asi-
oista tuli vain entistäkin pahempi mieli.

Hetken päästä Veli avasi ulko-oven aina niin tot-
tuneena odottaen, että sisältä tulvahtaisi homeisten ome-
noiden haju, mutta sitä ei tullut. He astuivat sisään ja taas
kerran Veli oli odottavinaan, että kuusi pikkulasta olisi
juossut katsomaan tulijoita. Mutta niitäkään ei enää tullut,
sillä lastensuojeluyhdistys oli vaatinut Marjannaa luopu-
maan adoptiosta. Vain Irma juoksi ulko-oven ohi keitti-
öön käsissään pino tokanluokan koulukirjoja.

Fanni löhösi perimmäisellä sohvalla kuuden ka-
verinsa kanssa ja he kaikki tuijottivat kännyköitään. Velin
mielestä pikkusiskolla oli vähän liian monta kaveria yhtä
aikaa kylässä, koska hänellä itsellään oli vain Manu ja
Susanna, mutta nyt pelkästään Manu. Olihan hänellä
myös yksi tuttava Oulusta. Hänen nimensä oli Tuomas.
He tapasivat kuudennen luokan kesällä Naantalin kesälei-
rillä. Veliä huvitti välillä se muisto siitä sotkusta, kun hän
ei ollut tiennyt Tuomaksen pikkusiskon Iiriksen ystävys-
tyneen juuri Fannin ja tämän ystävien kanssa ilman että
he tiesivät Tuomaksen ystävästyneen Velin, ja hänen ys-
täviensä kanssa. Mutta ei Tuomas mitenkään kaikista lä-
heisin ole ollut. Sen verran kyllä, että puhelinnumerot ja
osoitteet oli vaihdettu. Veli ei kuitenkaan ole ehtinyt tai

jaksanut pitää kovin usein yhteyttä Tuomakseen.

Fanni oli joskus hiukan harmistunut Velille siitä, ettei tämä muistanut vieläkään kaikkia hänen kavereita nimeltä. Alinan hän muisti oikein hyvin, koska hän asui naapurissa, mutta muita sitäkin huonommin. Kaipa siinä oli joku Sofia ja Sanni, mutta muut olivat hänelle aivan tuntemattomia. Vähän kummallista oli myös se, kun Fannilla oli vielä päällään toppi, vaikka nyt oli jo syksy.

Mutta sen enempää Veli ei ajatellut, kun hän ja Manu lähtivät yläkertaan. Velin huone oli toisessa kerroksessa Fannin huoneen vieressä. Veli muisti, kuinka hän ei ollut meinannut saada unta öisin seinän toiselta puolelta kuuluvan kuorsauksen takia. Fanni on tietämättään kova kuorsaamaan öisin. Veli oli huomauttanut siitä hänelle, minkä jälkeen tämä oli suuttunut ja sanonut, ettei hän ollut ikinä kuorsannut. Hän oli sanonut, että se kuului Marjannan huoneesta.

Veli avasi huoneensa oven muistaessaan samalla, ettei hän ollut jaksanut millään siivota. ”Sori, täällä on vähän sotkuista, kun en oo tottunut vieraisiin.” Veli ilmoitti. ”Ei haittaa. Mullakin on yleensä aika sotkuista.” Manu vastasi, mutta hänen ilmeestään päätellen häntä nauratti. Veli rojahti tavaroiden peittämälle sängylle ja kaivoi kännykän selkänsä takaa.

Hän näpäytti sen auki ja yllätyksekseen hän huomasi kolme vastaamatonta puhelua tulleen silloin, kun hän oli ollut lenkillä. Ne kaikki olivat Tuomakselta. ”Tuomas on koittanut soittaa mulle.” Veli sanoi, ennen kuin hänen katseensa osui alareunassa vilkkuvaan puheviesti linkkiin. Manu kurottautui katsomaan Velin kännykkää. Veli painoi linkistä ja sitten kännykän kaiuttimis-

ta alkoi kuulua Tuomaksen ääni:

”Moi. Mä yritin soittaa sulle kolme kertaa, mutta kun sä et vastannu, niin mä päätin lähettää tän viestin. Mulla on sulle sellasta asiaa, että muistatko sä kun me sovittiin silloin kuukausi sitten, että mä tuun teille syyslomaksi. Mä en millään voinu ilmoittaa siitä sulle aiemmin kokeiden ja yleisen hälinän takia. Niin ja mulla alkaa syysloma viikkoa myöhemmin kuin teillä, eli tänään, jollet sitä enää muistanut. Muuten mä olisin varmaan voinu olla kotonakin, mutta meidän kämppää remontoidaan, ja siinä kestää no ikuisuus, jos multa kysytään. Joten mä olisin sitten perheeni kanssa tulossa teille huomenna kuuden aikoihin. Toivottavasti käy, sillä me ollaan tällä hetkellä Seinäjoella, eli jossain puolessa välissä. Mä ainakin toivoisin, että meille tulis kiva syysloma, vaikka sulla se onkin jo mennyt. No mutta nähdään sitten huomenna. Moikka.

”Sulle tais tulla vieraita.” Manu huomautti pienen hiljaisuuden jälkeen. Veli nyökkäsi hiukan kalpeana. ”Miten mä voin unohtaa tällaista. En mä oo kertonut edes äidillekään.” ”Et sä voi ainakaan enää perua, se on varmaa. Ehkä kannattaisi sanoa muille mahdollisimman pian.” Manu neuvoi hiukan huvittuneena. Veli nousi sängyltä ja lähti alakertaan ja Manu seurasi jäljessä.

Marjanna valmisti ruokaa keittiössä ja Irma teki läksyjään pöydän ääressä, kunnes Veli saapui keittiöön Manun kanssa. ”Ööh, äiti...” Veli änkytti. Marjanna kääntyi katsomaan taakseen hymyillen kuten nykyään aina. ”Mitä Veli?” Veli katsoi vaivihkaa takanaan olevaa Manua, joka nyökkäsi. ”Muistatko kun mä kerroin sulle siitä Tuomaksesta, jonka mä ja Manu tavattiin sillä kuudennen luokan kesäleirillä.” Marjanna näytti muistavan. ”Mitä hänestä?” ”Sitä vaan, että se tulee huomenna meille kuudelta.” Veli ilmoitti.

”Tuleeko vai! Minä en muista yhtään!” Marjanna

huokaisi, kuin muistellen jotain sellaista. ”Et sä muista-
kaan, kun mä en oo kertonut siitä.” Veli sanoi hiukan no-
lona. ”No sinun pitää sanoa sille Tuomakselle, ettei käy.
Koulusi on kesken.” Marjanna ilmoitti heti kääntyen sa-
malla kattilaan päin. ”No kun, mä en voi enää ilmoittaa
sille...” Veli lopetti kesken huomattessaan Fannin tuijot-
tavan häntä ihmeissään. ”Niin miksi et?” Marjanna kysyi
entistäkin enemmän ihmetellen.

”Ne on jo matkalla puolivälissä Seinäjoella.”
Marjanna oli hetken hiljaa ja tuijotti kiehuvaan kattilaa.
Velille kattilasta tuli aina mieleen homeiset omenat ja
niiden ällöttävä haju. ”NO! Ei kai me sitten voida enää
perua. Antaa sen tulla kuudelta.” Marjanna huokaisi. Veli
oli hyvin helpottunut. Nyt hänen ei tarvinnut perua vie-
raiden saapumista.

”Kuka tulee ja milloin?” Kuului yhtäkkiä takaa.
Veli kääntyi ympäri samassa unohtaneensa kokonaan
Fannin, joka seiso i edelleen keittiön ovella. ”Mun ja Ma-
nun kaveri Tuomas tulee perheineen huomenna kuudel-
ta.” Veli vastasi lyhyesti. ”Sittenhän Iiriskin tulee!” Fanni
riemastui. ”En oookkaan nähny sitä aikoihin. Muuta kuin
instassa.” ”Siis tuleeko sen Tuomaksen perhekin meille,
vai pelkkä Tuomas?” Marjanna kysyi väliin. ”Sen per-
he.” ”Olisit voinut kertoa koko jutun paljon aikaisem-
min.” ”Tiedän, mutta siitä on jo kuukausi, kun sovittiin,
enkä mä enää muistanut.” Veli huomautti väliin. Marjan-
na huokaisi raskaasti. ”Kaipa he voivat majoittua tyhji-
lään olevaan ylimpään kerrokseen. Kunhan sitten jatkossa
muistat kertoa tällaiset asiat hyvissä ajoin.” Veli kiitti ja
lupasi kertoa ja jätti sitten riemastuneen Fannin keittiöön
ja lähti sitten Manun kanssa takaisin yläkertaan.

Veli istui sängylleen huokaisten. ”Etkö sä haluaisi, että Tuomas tulee?” Manu kysyi. ”En mä sitä, onhan se ihan kiva nähdä häntä pitkään aikaan, mutta en oo varma kerronko sille Susannasta.” Veli huomautti apeana. ”Päätä itse. Mutta mä kyllä uskon, että Tuomas saa sen tietää ennen pitkää Fannilta tai joltain muulta, jollei tiedä jo.” ”Miten niin tiedä jo?” Veli kysyi kauhistuneena. ”Sen pikkusisko ja sun pikkusisko ovat varmaan pitäneet yhteyttä ja puhuneet siitäkin. Mutta muista, mä voin olla väärässäkin, ehkä Iris ei oo kertonut veljelleen mitään.” Manu huomautti. Veli huokaisi uudestaan. Hänen mielestään pikkusiskosta ei ole ollut koskaan mitään muuta kuin vain harmia. Ihan ensimmäiseksi Fanni toimii lähes aina pahimpana juorukellona, jolla ei pysy mikään asia salassa. Hän oli jo kertonut Velin ja Susannan erosta koko luokalleen ja luultavasti melkein kaikki seitsemäsluokkalaiset olivat saaneet tietä asiasta, ellei jo muutkin luokkalaiset. Onneksi pahimmat härnäykset ovat jo menneet ohi. Jopa Velin luokanvalvojakin oli jotenkin saanut tietää asiasta. Hän oli jopa neuvonut Veliä kääntymään kuraattorin puoleen, mutta hän ei ollut halunnut.

Veli kohotti taas katsettaan ja huomasi Manun availemassa hänen tavaroiden peittämiä laatikoitaan. Hän ei kuitenkaan viitsinyt kysyä Manulta, että mitä hän oli tekemässä, sillä hyväähän Manu aina tahtoi. Ja olihan hän tottunut, että Manu oli yleensä aina hiukan liian omatoiminen. Manu veti kirjoituspöydän laatikosta ruskeakantisen valokuva-albumin. ”Eikö toi oo vähän vanhanaikaista puuhaa?” Veli kysyi hiukan huvittuneena. Manuakin huvitti. ”Ehkä vähän, mutta onhan täällä sentään hyviä muistoja.” Manu istui Velin viereen ja selasi albumin si-

vuja. ”Muistatko sä tämän?” Manu kysyi kääntäen esille kuvan, jossa oli Velin ja Manun lisäksi myös Susanna ja Tuomas. ”Joo, muistan hyvin. Tässä me olimme Susannan kanssa kesäleirillä Naantalissa. Silloin oli leirin päätätjäisbileet ulkona.” Veli vastasi hymyillen hiukan ja osoittaen kuvaan osuneita kattoon ripustettuja kirkkaita lyhtyjä. Veli katsoi haikein mielin Susannan iloisia, kauniita kasvoja, jotka näkyivät kirkkaina lyhdyn valossa.

Manu selasi taas sivuja eteenpäin. He pysähtyivät äkisti yhden kuvan kohdalle. ”Entäs tän?” Manu kysyi virnistäen. Velin kasvoille oli levinnyt pieni punertava sävy, kun kuvassa hän ja Susanna olivat juuri suutelemassa. ”Joo erittäin hyvin, seuraava kiitos!” Veli sanoi nopeasti. ”Mutta odotas hetki!” Hän sanoi yllättäen ja Manu käänsi sivun takaisin. Veli nousi sängyltä ja haki kirjoituspöydän laatikosta suurennuslasin. Manu katsoi ihmetellen hänen puuhiaan. Veli kohdisti suurennuslasin Susannan niskan taakse ja silloin molemmat pojat purskahtivat suureen nauruun.

Susannan niskan taakse oli osunut leirirakennuksen ikkuna, jossa näkyi verhojen raosta hyvin tutun näköiset kasvot, nimittäin Fannin punaisen häkeltyneet kasvot kummallisine ilmeineen. Naurusta ei meinannut tulla loppua, kunnes Veli kuitenkin yskäisi kerran. ”Mä en oo huomannu tätä aiemmin. Ei kannata näyttää Fannille, sillä en tiedä miten hän reagoi.” Hän huomautti, joka sai Manun uudestaan nauramaan.

”Tiedätkö mitä me oltaisiin tässä tapauksessa tehty, jos oltaisiin oltu nuorempia?” Veli kysyi. Manu kohautti olkapäitään. ”Oltaisiin rajattu tietokoneella kuvasta vain Fannin alue ja laitettu se koko koulun nähtä-

väksi.” ”Niin ja sitten Fanni olisi ennen pitkää suuttunut sulle ja kostanut, ja vielä mahdollisesti pahemmin takaisin.” Manu huomautti. ”Ja sitten kaikki olisi vain kosto sinne ja kosto tänne.”

”Kuka nyt kostaa kenelle?” Kuului yllättäen ovelta. Veli ja Manu kääntyivät katsomaan. Marjanna seisoi ovella hiukan huolestuneen näköisenä. ”Ei kukaan milloinkaan. Kunhan kuviteltiin.” Veli vastasi ja Marjanna kohautti olkapäitään. ”Tule sinäkin Manu syömään illallista.” ”En mä nyt oikein ehtisi, sillä mun olisi pitänyt lähteä jo kauan sitten kotiin.” Manu sanoi. Veli saattoi ystävänsä ulko-ovelle. ”Nähdään sitten huomenna koulussa, jollei jo aamulla.” Manu sanoi ennen kun lähti ovesta.

3 luku

Seuraavana aamuna Veli säpsähti hereille kuullessaan kännykkänsä soittavan yhden lempibiisin alkua. Hän nousi istumaan ja asetti kännykän korvalleen luullen jonkun soittavan hänelle. ”Moi! Mä nukuin vielä.” Veli sanoi puolinukuksissa, kunnes tajusi ettei kännykän toisessa päässä ollutkaan ketään. Hän naurahti hiukan tyhmyydelleen luultuaan tavallista aamuhätytystä soitoksi.

Veli asetti kännykän takaisin yöpöydälleen ja katse osui ensimmäisenä digitaalikellon punaisiin numeroihin 6.31. Hän tunsi itsenä hyvin väsyneeksi heti huomattuaan kuinka pimeää huoneessa oli. Hän aikoi asettautua uudestaan lepäämään, ehkä vain viideksi minuutiksi, kunnes hoksasi nukahtavansa ja unohtavansa ajankulun.

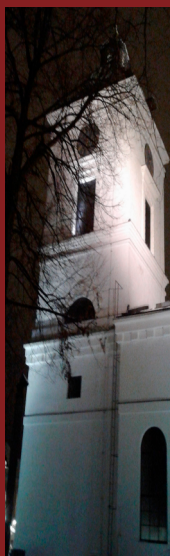
Vaivoin Veli nousi ylös sängystään ja sytytti yöpöydän lukuvalon. Huone oli erittäin sotkuinen, vaikka kaikkia tavaroita ei hämärässä heti erottanutkaan. ”Tänään on pakko siivota.” Veli mumisi itseksensä.

Muutaman minuutin kuluttua hän laahusti väsyneenä portaita alakertaan. Marjanna hääri keittiössä tapansa mukaan erittäin aikaisin, mutta Veli päätteli hänen valmistelevan töihin lähtöä. ”Heräsithän sinä vihdoin. Luulin, että joudun tulemaan herättämään.” Marjanna sanoi heti huomattuaan Velin tulevan keittiöön. Veli ei vastannut mitään, sillä hän tiesi erittäin hyvin, että nimenomaan Fannilla oli usein vaikeuksia nousta ylös sän-

Kirja kertoo Velin yhdeksännen luokan alusta. Hänestä tuntuu, kuin pala puuttuisi kokonaan hänen elämästään ilman Susannaa ja tämän kanssa vietettyjä iloisia yhteisiä hetkiä. Nyt kaikki näyttää olevan ohi ainakin toistaiseksi.

Kuitenkin kaikki muuttuu jotenkin, kun Tuomas yllättäen saapuu perheineen Velin luokse syyslomalle. Veli ei ole ihan varma, että kertoisiko hän Tuomakselle mitään suruistaan, vai olisiko hän ihan niin kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Yllättäen uutisissa kerrotaan kaupungin kirkolla ja hautausmaalla tapahtuneista luvattomista kaivauksista ja kuinka lattialautojen alta oli löytynyt jotain mielenkiintoista. Veli ja hänen toverinsa ottavat selvää, miksi ja mitä jotkut sieltä etsivät.

Tarinaa liittyviä kuvia voi katsella osoitteessa: kuviakirjoista.blogspot.fi ja Velin aikaisimmista vaiheista voi lukea 12-13-vuotiaana kirjoittamassa blogissani, osoitteessa: lps-tarinat.blogspot.fi

